

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci žalobce **Ing. D. M.** bytem H. K., H. 601/2, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Královéhradecký kraj**, se sídlem Hradec Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. srpna 2014, č. j. 1390557/14/2701-25200-608126

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Žalovaný vydal dne 29. 8. 2014, pod č. j. 1390557/14/2701-25200-608126, exekuční příkaz dle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. a) a 187 odst. 1 zákona č. 280/2009

source not found.

Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“), kterým nařídil daňovou exekuci srážkami z jiných příjmů dle § 299 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) k vymožení nedoplatku žalobce ve výši 1 988 699 Kč včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 28. 8. 2014 ve výši 902 006 Kč, jakož i úroku z prodlení z částky 1 183 940 Kč za dobu od 29. 8. 2014 do zaplacení. Pod body 1-5 vyjmenoval neuhrazené pohledávky a jejich výši, jak byly ke dni 28. 8. 2014 vedeny ve vykonatelném výkazu nedoplatků, s čísly jednacemi konkrétních rozhodnutí o jejich vyměření, s datem jejich vydání i splatnosti. Žalovaný potom v závěru žalobce s odkazem na ust. § 178 odst. 4 daňového řádu poučil, že proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky.

V žalobě, doručené krajskému soudu osobně dne 25. 9. 2014, se žalobce domáhal zrušení uvedeného exekučního příkazu a tvrdil, že pro jeho vydání nejsou splněny zákonné podmínky, které dále vymezil pod body 1-6 žaloby.

1. Především namítal, že dosud nebylo ukončeno jednání o dodatečném daňovém přiznání ze dne 17. 2. 2014 na daň z příjmů za rok 2007 a nebylo vydáno rozhodnutí, které by nabylo právní moci.
2. Připomenul, že odvolání sice nemá dle ust. § 147 daňového řádu odkladný účinek, nicméně usnesením zdejšího soudu č. j. 31 Af 117/2011-29 ze dne 10. 1. 2012 byl pro jednání o dani z příjmů žalobce za rok 2007 přiznán žalobě odkladný účinek. Žalobce tak měl za to, že žalovaný jedná proti tomuto rozhodnutí.
3. Dále uvedl, že dosud nebylo ukončeno jednání o odvolání žalobce ze dne 19. 5. 2014 do rozhodnutí o dodatečném platebním výměru na daň z příjmů za rok 2007.
4. Dle názoru žalobce žalovaný nedodržel daňový řád (§ 176 odst. 1 písm. b) tím, že vydal dotčený exekuční příkaz, aniž by bylo vydáno vykonatelné rozhodnutí, kterým je stanoveno peněžitě plnění. Nevydal ani daňovým řádem požadovaný výkaz nedoplatků, který nahradil uvedením výkazu nedoplatků v exekučním příkazu. Vykonatelný výkaz nedoplatků uvedený v exekučním příkazu neobsahuje zákonné náležitosti § 176 odst. 2, což daňový řád nepřipouští a žalovaný tak dle žalobce porušil ust. § 5 i § 101 odst. 1 dané právní úpravy. Žalobce zdůraznil, že žalovaný žádné rozhodnutí o výši dluhů nevydal. Upozornil rovněž, že exekuční příkaz obsahuje nesprávné údaje. Je v něm uvedena částka 1 183 940 Kč, zatímco v dodatečném platebním příkazu ze dne 22. 4. 2014 je uvedeno 1 185 972 Kč. Dále uvedl, že v dodatečném platebním výměru je uvedena částka minus 1 037 280 Kč a ne částka 1 183 940 Kč. Žalobce měl za to, že žalovaný tak změnil rozhodnutí, které již nabylo právní moci, což je v rozporu s daňovým řádem, neboť změnu lze provést pouze na základě nařízení obnovy řízení.
5. Žalobce rovněž vyslovil přesvědčení, že žalovaný porušil ust. §117 daňového řádu, když v dotčeném exekučním příkazu započtl do dlužné částky úrok z prodlení ve výši 902 006,16 Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaný změnil výši

source not found.

daně proti dani v č. j. 17554/13/5000-14102-707678 ze dne 28. 6. 2013, není tedy takový údaj relevantní a je dle názoru žalobce nicotný.

6. Namítal rovněž, že v exekučním příkazu na str. 2 započtl žalovaný do dluhu částku 360 028 Kč jako daň z příjmů bez uvedení, o co se jedná. Tuto částku přitom žalobce dohledal v č. j. 166562/10/228915602848, kde je uvedena jako penále. I částka 444 650 Kč jako daň z příjmů uvedená na řádku 3 výkazu nedoplatků na str. 2 exekučního příkazu je v podstatě také penále vypočtené z původní výše daně. Také tento údaj považoval žalobce za nicotný. Navíc uvedl, že dosud probíhá řízení o dodatečném daňovém přiznání za rok 2007, a proto nelze úroky a penále považovat za dluh. Navíc, jak žalobce shora uvedl, zdejší soud přiznal žalobě při jednání o daních odkladný účinek.

Závěrem žalobce zdůraznil, že zahájeným exekučním řízením formou srážek z důchodu je nezákonně zasahováno do jeho ústavně zaručeného práva užívat a spokojeně disponovat se svým majetkem.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 10. 11. 2014 uvedl, že položky exekučního příkazu představují nedoplatek na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 a předepsané příslušenství za toto zdaňovací období. Jednotlivé exekuční tituly osvědčující existenci nedoplatku evidovaného na osobním účtu žalobce přiložil k tomuto vyjádření jako přílohy č. 4 – 9. Tato rozhodnutí jsou pravomocná, proto k jejich zařazení na exekuční příkaz došlo v souladu se zákonem. Připomněl, že i když se od 1. 1. 2014 nelze proti exekučnímu příkazu bránit oprávněnými prostředky (§ 178 odst. 4 daňového řádu) byl žalobce oprávněn brojit proti němu námitkou při placení daně podle § 159 citovaného zákona. Této možnosti žalobce nevyužil, proto je žaloba nepřipustná. Dále se vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům.

Dne 22. 1. 2015 žalobce soudu doručil podání datované dnem 30. 12. 2014, které označil jako dodatek č. 1 k žalobě. V něm se domáhal ochrany před nezákonným jednáním žalovaného, kterého se dopustil vydáním dotčeného exekučního příkazu. Označil za nesprávné tvrzení žalovaného, že existuje žalobcem neuhrazená daň, která je splatná. Tento názor nepotvrzuje žádný dokument uvedený v seznamu příloh k vyjádření žalovaného k podané žalobě. Do vydaného platebního výměru se žalobce odvolal a Odvolací finanční ředitelství o něm zatím nerozhodlo. Vydaný platební výměr nenabyl právní moci a nemohl být podkladem pro vydání exekučního příkazu, který je proto nicotný. Poukázal na to, že žalovaný nezákonně zasáhl do rozhodnutí již pravomocného. Podrobněji popsal, jak probíhalo jednání ve věci od zahájení daňové kontroly dne 9. 12. 2009 a znovu rozebral a obšírněji zdůvodnil uplatněné žalobní námitky.

V písemném vyjádření k doplňujícímu podání žalobce žalovaný uvedl, že ustanovení § 178 odst. daňového řádu uvádí požadavky na náležitosti výroku exekučního příkazu, kterým je nařízena daňová exekuce. Písemnost č. j. 1546459/14/2700-11450-608960 ze dne 10. 11. 2014, u které žalobce uvádí, že neobsahuje odkaz na exekuční titul, není exekučním příkazem. Jedná se o vyjádření žalovaného k podané žalobě, která je u soudu vedena pod sp. zn 31 Af 74/2014. Požadavky na náležitosti uvedené v § 178 odst. 2 daňového řádu se tedy na tuto

source not found.

písemnost nevztahují. Žalobou napadený exekuční příkaz č. j. 1390557/14/2701-25200-608126 ze dne 29. 8. 2014 odkaz na exekuční titul obsahuje na str. 2. Zde je uveden odkaz na konkrétní číslo jednacích výkazu nedoplatek, k jakému dni byl tento výkaz nedoplatek sestaven a údaje o jednotlivých nedoplatecích (resp. z jakých rozhodnutí tyto nedoplatky vycházejí). Nespokojenost žalobce s tím, jak mu byla daň z příjmů za zdaňovací období roku 2007 stanovena v nalézacím řízení, není relevantní námitka v žalobě proti exekučnímu příkazu. O stanovení daně je nutno rozhodovat v nalézacím řízení, nikoli v exekučním řízení. Z tohoto důvodu dle žalovaného nelze tyto žalobní námitky v žalobě proti exekučnímu příkazu posuzovat. Zároveň nelze vyhovět požadavku žalobce uvedenému na straně 9 jeho podání, aby soud v řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu nařídil žalovanému obnovit řízení o dani z příjmů za rok 2007. V exekučním řízení lze za legitimní považovat pouze námitky, že vymáhaná daň již byla zaplacená nebo že neexistuje vykonatelný exekuční titul. O úhradě vymáhané daně se žalobce nezmiňuje. Údaje o jednotlivých exekučních titulech jsou obsaženy v předchozím vyjádření žalovaného č. j.: 1546459/14/2700-11450-608960 ze dne 10. 11. 2014. Daňový řád správci daně v rozhodnutí ukládá povinnost uvést poučení, zda je možné proti tomuto rozhodnutí podat odvolání. Výslovná povinnost uvést v rozhodnutí poučení, zda je možné podat námitku při placení daně proti úkonům správce daně nebo na jiný způsob obrany, není v daňovém řádu výslovně upravena. Žalovaný setrvává na svém stanovisku, že žalobce před podáním žaloby všechny prostředky obrany před správcem daně nevyužil. Žalobou napadený exekuční příkaz správce daně vydal k vymození nedoplatku na dani z příjmů, včetně úroku z prodlení, a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce. Zákon č. 586/1992, o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), obsahuje ustanovení pro stanovení daně v nalézacím řízení. V daňové exekuci se dle § 177 daňového řádu postupuje podle o. s. ř., pokud daňový řád nestanoví jinak. Zákon č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů, novelizoval vícero daňových zákonů. V daňové exekuci nelze na základě tohoto zákona s účinností od 01. 01. 2014 proti exekučnímu příkazu uplatnit opravné prostředky. Ve vztahu k exekučnímu řízení, které je vedeno dle daňového řádu, je třeba vztáhnout přechodná ustanovení k daňovému řádu a nikoli k zákonu o daních z příjmů, jak se domnívá žalobce. Žalobou napadený exekuční příkaz byl vydán dne 29. 8. 2014. V souladu se zákonem proto proti tomuto rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky.

V dalším doplnění žaloby označeném jako dodatek 2 žalobce uvedl, že má na rozdíl od žalovaného jiný názor na nutnost a důležitost vydání dokumentu „exekuční titul“, což je nezbytný dokument před vydáním exekučního příkazu. Tím, že nebyl vydán nejdříve exekuční titul byla žalobci upřena možnost odvolání, a tím byla upřena možnost podání řádného opravného prostředku, který má v případě odvolání suspenzivní účinek, jak uvádí ve svém zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud v č. j. 9 Afs 274/2015 v odstavci [14]. Ústavní soud i Nejvyšší správní soud se často zabývaly nejen povinností vydání exekučního titulu před vydáním exekučního příkazu, ale i řádným doručením exekučního titulu jako nezbytného předpokladu pro exekuční řízení a správný postup. Bez vydání a doručení daňovému subjektu je právní posouzení věci neúplné a nesprávné (viz usnesení 20 Cdo 2865/2009 z 30. 5. 2011) Existencí exekučního titulu se zabývaly i další správní soudy i Ústavní soud v č. j. I.ÚS 465/11 z 22. 3. 2012. Žalovaný tímto způsobem, tedy vydáním exekučního titulu a okamžitým zahájením exekuce, porušil Listiny základních práv a svobod čl. 11

source not found.

odst. 1 Každý má právo vlastnit majetek a porušil i čl. 36 odst. 3. Každý se může domáhat svého práva u nezávislého a nestranného soudu. Žalovaný čl. 36 porušil vydáním exekučního příkazu, s poučením, že proti němu nelze, podle daňového řádu, uplatnit opravné prostředky. Zahájením exekuce od 16. 10. 2014 způsobil žalovaný nesmírné těžkosti a stálý škodlivý stres.

Žalobce dále uvedl, že má na rozdíl od žalovaného jiný názor na možnost uplatnění daňových ztrát z minulých let. Tyto lze uplatnit jak v rámci daňové kontroly, tak v rámci doměřovacího řízení, či při postupu k odstranění pochybností, při splnění zákonných podmínek podle daňových zákonů a na základě daňovým subjektem projevené vůle. Žalobce v průběhu řízení o dani z příjmů za rok 2007 podal celkem čtyřikrát dodatečné daňové přiznání, ve kterých vždy projevil vůli uplatnit daňové ztráty při doměřování daně z příjmů, či jiných jednáních o dani z příjmů za rok 2007. Ve všech případech byla dodatečná daňová přiznání podána na daňovou povinnost neodchylující se od poslední známé daňové povinnosti, tedy přesně v souladu se zákonem č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a jeho § 38p odst. 2 v platném znění. Přesto byla všechna dodatečná daňová přiznání zamítnuta, obvykle s odkazem právě na § 38p zákona o daních z příjmů, pro jakoby nesplnění zákonných norem. Žalobce tvrdil, že zákonné normy dodržoval, zatímco žalovaný při jednání o dani z příjmů za rok 2007 zákony porušoval a správní soudy bez dalšího převzaly nesprávnou argumentaci správce daně při interpretaci § 38p odst. 2 v platném znění. Správce daně při užívání § 38p zákona o daních z příjmů tvrdil, že daňová povinnost je daň, že daňová povinnost se rovná dani. Což je nesprávné. Daňová povinnost není číslo, je to soubor různých povinností. Správce daně tvrdil i dále tvrdí, že daňová povinnost se rovná dani a tím také argumentoval při zamítání podaných dodatečných daňových přiznání uplatňujících daňové ztráty. Jen za rok 2006 byla vykázána daňová ztráta ve výši 5 803 114 Kč. Nejvyšší správní soud v č. j. 5 Afs 8/2013 ohledně nesprávně používaných pojmů „daň“ a „daňová povinnost“ vyjádřil v odstavci [36] : „*Je totiž třeba rozlišovat „daň“ a „daňovou povinnost“.* Tyto pojmy jsou často zaměňovány a používány nepřipadně a nahodile a to i v samotných jednotlivých daňových zákonech. Daňová povinnost je specifický druhem určité právní povinnosti, která má svůj základ v hmotněprávním předpise (daňová povinnost vzniká např. okamžikem převodu, prodeje apod.) Má svůj aspekt jak v rovině nalézací (daň přiznat, tvrdit) tak v rovině platební (daň zaplatit). Daňová povinnost tedy obecně vzniká okamžikem, kdy nastaly skutečnosti, které jsou podle zákona předmětem daně, nebo skutečnosti tuto povinnost zakládající. Naopak daň je částka číselně odrážející daňovou povinnost.“ Správce daně odvolává se na toto rozhodnutí v dodatečném platebním výměru č. j. 741691/14/2701-24803-607734 ze dne 22. 4. 2014. na str. 5, odstavec třetí svrchu tvrdil „*Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí č. j. 5 Afs 8/2013-51 podal podrobný výklad pojmů „daň“ a „daňová povinnost“.* Správce daně tak v souladu s tímto výkladem uvedené pojmy ve Výsledku postupu k odstranění pochybností č. j. 463050/14/2701-05401-608242 rozlišoval. Při uvádění pojmu daňová povinnost (daň) vycházel správce daně právě z tohoto rozhodnutí“. Toto úmyslné překroucení rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je dle žalobce zřejmé právě ve výsledku postupu k odstranění pochybností č. j. 463050/14/2701-05401-608242 na str. 3 v odstavci 6, kde žalovaný tvrdí, že daňová povinnost je daň. Tuto argumentaci bez dalšího převzaly krajský správní soud např. v č. j. 31 Af 117/2011 i Nejvyšší správní soud v č. j. 5 Afs 8/2013. Žalobce tvrdil, že i v tomto případě, ve svých dodatečných daňových přiznáních vždy zákon dodržoval a podával

source not found.

dodatečná daňová přiznání na daňovou povinnost neodchylující se od poslední známé povinnosti, ale ne na vyšší daň, jak nesprávně interpretoval správce daně.

Při nařízeném jednání žalobce konstatoval, že správce daně vydáním exekučního příkazu porušil daňový řád nejhrubším způsobem, jak bylo konstatováno v podané žalobě a jejích dodatcích. Připomenul, že od 1. 1. 2013 byl novelizován daňový řád v pravidlech pro podávání dodatečných daňových přiznání na nižší daň s možností napravovat jakékoliv vady stanovující daň v nesprávné výši. Byl zrušen a nahrazen § 38p zákona o daních z příjmů, využívaný správci daně k nezákonnému poškozování poplatníků nesprávným tvrzením, že daňová povinnost a daň jsou věci totožné. Žalobce zdůraznil, že žalovaný vydal exekuční příkaz, aniž by vydal exekuční titul, jak to vyžaduje daňový řád v ust. § 176 a § 178. Porušil tím základní právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Aby mohl žalovaný vydat dotčený exekuční příkaz potřeboval mít takový dokument, který by byl v právní moci – nebylo proti němu povoleno uplatnit opravné prostředky. Takový doklad žalovaný neměl, ale vzhledem k tomu, že chtěl tvrdě proti žalobci zakročit, vymyslel vydání exekučního příkazu. Žalobce přitom připomenul judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 3. 11. 2016 – č. j. 9 Afs 284/2015. Měl za to, že žalovaný zlehčuje důležitost exekučního titulu, již tím, že výkaz nedoplatků, který má být součástí exekučního titulu, byl vydán pod č. j. 1390558/14/2701 2520 608126, tedy až po vydání exekučního příkazu č. j. 1390557. Znamená to, že exekuční titul nabyl vůbec vydán a exekuční příkaz byl vydán nezákonně i neoprávněně. Na podporu svých názorů odkázal žalobce na judikaturu Nejvyššího soudu (č. j. 20 Cdo 1738/2007) a dále judikaturu Ústavního soudu (č. j. I. ÚS 465/11). Žalovaný však žádný exekuční titul nevydal, ale chápe tuto nesprávnost, a proto vydává dodatečně alespoň dokument nazvaný výkaz nedoplatků a ve vyjádření žalovaného ze dne 3. 3. 2015 uvádí, že žalobou napadený exekuční příkaz odkaz na exekuční titul obsahuje na straně 2, což dle žalobce není pravda. Dále žalobce vzpomenul i změny v zákoně o daních z příjmu dotýkající se uplatnění daňové ztráty z minulých let jako odčitatelné položky v průběhu daňové kontroly. Dle současné judikatury Nejvyššího správního soudu lze daňovou ztrátu při splnění podmínek uplatnit nejen v dodatečném daňovém přiznání, ale prakticky v rámci celého nalézacího řízení, například v průběhu postupu k odstranění pochybností, odvolání proti vyměření daně a konečně i v průběhu daňové kontroly. Žalobce zdůraznil, že jím podaná dodatečná daňová přiznání (celkem 4) byla všechna zamítnuta neoprávněně.

Pověřená pracovnice žalovaného k věci uvedla, že exekuční příkaz byl vydán v souladu se zákonem. Žalobní námitky, dle nichž tento příkaz byl vydán na základě výkazu nedoplatků, který není vykonatelný, označila za nepravdivé. Dále se vyjádřila k číslům jednacím, které jsou uvedeny jak na exekučním příkazu, tak na výkazu nedoplatků. Připustila, že tato čísla na sebe bezprostředně navazují, nicméně k této okolnosti dochází při generování nedoplatků, kdy se do tohoto důkazu nesmí dostat daňová povinnost, která není splatná. Dále uvedla, že k otázce nesprávnosti vyměření daňové povinnosti žalobce se nebude vyjadřovat, neboť tato otázka byla předmětem nalézacího řízení a nynější přezkumné řízení se zabývá již otázkou exekuce.

Žalobce k věci dále uvedl, že exekuční příkaz vykazuje hrubé nedostatky. Odkazuje na částky uváděné v rozhodnutích, která byla zdejší soudem změněna a

source not found.

částky uváděné správcem daně vůbec neodpovídají částkám na uváděných exekučních titulech, správce daně vůbec nepřihlíží k tomu, jak se k jednotlivým částkám vyměřených daní vyjádřil i Nejvyšší správní soud.

Pověřená pracovnice žalovaného v reakci na vyjádření žalobce konstatovala, že dodatečným platebním výměrem na rok 2010 byla žalobci vyměřena daň z příjmů ve výši 2 372 000 Kč, ta byla snížena v odvolacím řízení a následném správním řízení před soudem na částku 2 223 000 Kč. Následně v listopadu roku 2010 podal žalobce dodatečné daňové přiznání, na základě něhož byla jeho daňová povinnost v odvolacím řízení snížena o částku 1 037 000 Kč. V exekučním příkazu byly rovněž zohledněny částky, které žalobce uhradil v souvislosti s jinými daňovými povinnostmi v celkové částce 2 000 Kč. Pověřená pracovnice pak zdůraznila, že částka uvedená v exekučním příkazu naprosto přesně koresponduje jednotlivým položkám, tak jak byly shora uvedeny.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

Podstata sporu mezi účastníky řízení tkví v posouzení zákonnosti správcem daně vydaného exekučního příkazu včetně posouzení jeho jednotlivých kroků prováděných v exekučním řízení.

Při zvažování této otázky vycházel krajský soud z ust. § 176 daňového řádu, které za exekuční titul označuje buď výkaz nedoplateků sestavený z údajů evidence daní nebo vykonatelné rozhodnutí, kterými je stanoveno peněžité plnění nebo vykonatelný zajišťovací příkaz. Dané ustanovení pak v odst. 2 uvádí výčet základních náležitostí výkazu nedoplateků. Ten musí obsahovat označení správce daně, který výkaz nedoplateků vydal, číslo jednacích, označení daňového subjektu, který neuhradil nedoplatek (dále jen „dlužník“), údaje o jednotlivých nedoplatecích, podpis úřední osoby s uvedením jména, příjmení a pracovního zařazení a otisk úředního razítka (tuto náležitost lze nahradit uznávaným elektronickým podpisem úřední osoby), potvrzení o vykonatelnosti a v neposlední řadě i den, k němuž je výkaz nedoplateků sestaven. Daňový řád dále uvádí (ust. § 177), že nestanoví-li tento zákon, jinak, postupuje se při daňové exekuci podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Z následného ust. § 178 daňového řádu pak vyplývá, že daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení. Výrok exekučního příkazu obsahuje kromě náležitostí dle § 102 odst. 1 této právní úpravy i způsob provedení daňové exekuce, výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, výši exekučních nákladů a odkaz na exekuční titul. Pokud se částka, pro kterou je daňová exekuce nařizována, zvyšuje po nařízení daňové exekuce o úrok z prodlení, správce daně nařídí ve výroku exekučního příkazu i exekuci tohoto úroku a uvede zde rovněž způsob jeho výpočtu. Takto vyhotovený exekuční příkaz se doručuje dlužníkovi a dalším příjemcům tohoto rozhodnutí a nelze proti němu uplatnit opravné prostředky.

Aplikací daných ustanovení daňového řádu na projednávanou věc dospěl krajský soud k závěru, že exekuční příkaz byl vydán v souladu se shora zmiňovanými zásadami. Z jeho obsahu lze totiž dovodit, že tímto rozhodnutím nařídil správce daně

source not found.

daňovou exekuci srážkami z jiných příjmů dle § 299 o. s. ř. k vymození nedoplatku, včetně příslušejícího úroku z prodlení ke dni 28. 8. 2014 a exekučních nákladů ke dni nařízení exekuce v celkové výši 2 948 519,49 Kč, jakož i úroku z prodlení z částky 1 183 940,- Kč od 29. 8. 2014 do zaplacení dle roční výše reposazby stanovené Českou národní bankou zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Dále bylo v exekučním příkazu konstatováno, že dlužník ztrácí dnem, kdy je poddlužníkovi doručen tento exekuční příkaz, právo na vyplacení té části mzdy nebo jiného příjmu dle § 299 o. s. ř., která odpovídá výši srážek. Dále z napadeného rozhodnutí vyplynulo, že dlužník nezaplatil ke dni 28. 8. 2014 správci daně dlužnou částku podle vykonatelného výkazu nedoplatků č. j. 1390558/14/2701-25200-608126, sestaveného ke dni 28. 8. 2014.

Výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní, jakožto exekuční titul vydaný v souladu s daňovým řádem, pak tvořil součást správního spisu. Krajský soud následně přistoupil k posouzení obsahu tohoto exekučního příkazu a to zejména z pohledu jednotlivých žalobních námitek, které především rozporovaly samotnou existenci tohoto exekučního titulu a následně absenci jeho základních náležitostí. Z jeho obsahu krajský soud shledal, že byl označen číslem jednacím uvedeným v samotném exekučním příkazu (tedy č. j. 1390558/14/2701-25200-608126), byl podepsán elektronicky vedoucím vymáhacího oddělení k datu 29. 8. 2014, byl vydán na dlužníka – žalobce přesně identifikovaného a sestaven byl ke dni 28. 8. 2014. Konstatoval zjištění správce daně při kontrole údajů v evidenci daní, dle něhož je dlužník v prodlení s úhradami splatných daní, přičemž nedoplatky jsou evidovány v částce 2 890 705 Kč. Jednotlivé nedoplatky pak byly přesně vyčísleny v následné tabulce s uvedením druhu daně, čísla jednacím a data vydání rozhodnutí, dále s uvedením výše dlužné částky a data splatnosti. Posouzením jednotlivých takto prezentovaných údajů dospěl krajský soud k závěru, že výkaz nedoplatků sestavený z údajů evidence daní splňuje požadavky ust. § 176 odst. 2 daňového řádu a je tak zákonným podkladem pro vydání exekučního příkazu. Vydaný výkaz se poplatníkům nedoručuje, jedná se o interní akt správce daně. Konstatovaná zákonnost výkazu nedoplatků nemůže být vyvrácena ani námitkou žalobce poukazující na chybné přiřazení čísel jednacích na jednotlivé podklady vydávané v rámci exekučního řízení. Ze správního spisu je zřejmé, že exekuční příkaz i výkaz nedoplatků byly vydány v jeden den a to 29. 8. 2014, přičemž tato skutečnost není v rozporu s postupem stanoveným daňovým řádem. Výkaz nedoplatků byl přitom sestaven ke dni 28. 8. 2014, tedy den před vydáním exekučního příkazu. Nezákonnost postupu nelze shledat ani v žalobcem namítaném přiřazení čísel jednacích. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že bezprostřední návaznost těchto čísel jednacích je nezbytná při generování nedoplatků, kdy se do tohoto podkladu nesmí dostat daňová povinnost, která není splatná.

K žalobní námitce, dle níž dosud nebylo ukončeno řízení o dodatečném daňovém přiznání ze dne 17. 2. 2014 na daň z příjmů za rok 2007 a nebylo vydáno rozhodnutí, které by nabylo právní moci, krajský soud uvádí, že dodatečné daňové řízení bylo ukončeno vydáním dodatečného platebního výměru dne 22. 4. 2014. Do tohoto rozhodnutí podal žalobce dně 19. 5. 2014 odvolání, o němž ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebylo rozhodnuto. Krajský soud k dané žalobní námitce především zdůrazňuje, že odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí nemá odkladný účinek. Tato skutečnost má tedy za následek, že rozhodnutí je vykonatelné, tedy že daňový orgán může plnění v něm uložené vymáhat, aby povinný subjekt, v daném

source not found.

případě poplatník, splnil svoji povinnost, pokud tak neučinil dobrovolně. Pokud tedy opravný prostředek nemá odkladný účinek, jak je tomu i v případě odvolání proti platebnímu výměru ve smyslu ust. § 109 odst. 5 daňového řádu, znamená to, že platební výměr je vykonatelný a je lhostejné, zda o odvolání, jakožto řádném opravném prostředku, již bylo rozhodnuto, či nikoliv. Vykonatelnost platebního výměru je přitom nutno odlišovat od jeho právní moci, kterou se rozumí okamžik, kdy se rozhodnutí stává nezměnitelným a závazným pro subjekty právního vztahu, kterých se dotýká. Je tomu tak v případě, kdy již platební výměr nelze napadnout řádným opravným prostředkem. Z uvedeného tedy lze dovodit, že v projednávané věci vydal správce daně dodatečný platební výměr na daň z příjmů, který se stal vykonatelným, neboť odvolání proti němu nemělo odkladný účinek. Správce daně postupoval zákonně, když se zaplacení vyměřené daně na žalobci domáhal.

Krajský soud nemohl přisvědčit ani další žalobní námitce, dle níž správce daně nepostupoval v souladu se zákonem, když nevzal v úvahu, že zdejší soud přiznal den 10. 1. 2012 žalobě odkladný účinek. Žalobce přehlédl, že odkladný účinek byl přiznán žalobě pouze do rozhodnutí krajského soudu ve věci, tedy do data 19. 12. 2012, kdy byla žaloba zamítnuta. Správce daně k této skutečnosti přihlédl.

Je nesporné, že do dodatečného platebního výměru na daň z příjmů ze dne 22. 4. 2014 podal žalobce odvolání, o němž nebylo do data vydání exekučního příkazu rozhodnuto. Tato skutečnost však, jak plyne ze shora uvedeného, nemůže běh exekučního řízení ovlivnit, neboť odvolání nemá odkladný účinek.

Následně krajský soud hodnotil exekuční titul z pohledu dalších žalobních námitek, dle nichž výkaz nedoplateků měl obsahovat nesprávné údaje. K této námitce se podrobně vyjádřil žalovaný ve svém písemném podání. Lze se přiklonit k jeho názoru, že platebním výměrem č. j. 112841/11/228915601045 správce daně oprávněně doměřil daň ve výši - 1 037 280 Kč. Tímto platebním výměrem snížil posledně známou daňovou povinnost ve výši 2 372 564 Kč. Do dodatečného platebního výměru podal žalobce odvolání, na základě něhož byla poslední známá daňová povinnost snížena o 149 312 Kč. Rozdílem je tedy daňová povinnost ve výši 1 185 972 Kč. Vlivem dalších plateb došlých na účet žalobce v celkové výši 2 032 Kč, o něž byla daňová povinnost ponížena, pak konečná daňová povinnost evidovaná na účtu daně z příjmů žalobce činila částku 1 183 940 Kč.

Z průběhu daňového řízení dále krajský soud zjistil, že na základě rozhodnutí odvolacího orgánu č. j. 17554/13/5000-14102-707678 ze dne 28. 6. 2013 byl vydán dne 3. 9. 2013 platební výměr na úrok z prodlení na 1 691 363 Kč a následně po nabytí právní moci rozsudku zdejšího soudu č. j. 31 Af 117/2015-50 došlo k přepočtu výše úroků platebním výměrem ze dne 2. 10. 2013. Původně vypočtený úrok byl snížen na částku 902 088 Kč. Tento postup shledává krajský soud zákonným, neodporujícím ust. § 178 odst. 3 daňového řádu.

Správce daně postupoval dle zjištění krajského soudu zákonně, když do výkazu nedoplateků uvedl i povinnost uhradit penále ve výši 444 650 Kč a 360 028 Kč vypočtené odvolacím orgánem v rozhodnutí č. j. 17554/13-5000-14102-707678 v souladu s ust. § 251 daňového řádu.

source not found.

Krajský soud dále uvádí, že námitky směřující proti samotnému vyměření daně z příjmů, kterým žalobce věnoval obsáhlou část žaloby, nejsou v tomto řízení relevantní, tato otázka byla předmětem nalézacího řízení, při němž byla daň z příjmů vyměřena. Předmětem tohoto přezkumného řízení je vydaný exekuční příkaz, takže otázka exekučních titulů již musela být a byla předmětem řízení o vyměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007. Jakékoliv případné nesrovnalosti vyměřovacího řízení není proto možné v tomto řízení napravovat.

Za důvodnou nemohl označit krajský soud ani námitku žalobce, dle níž správce daně porušil č. 36 Listiny základních práv a svobod, když na vydaném exekučním titulu uvedl poučení, že proti němu nelze uplatnit opravné prostředky. Správce daně dle názoru soudu postupoval v souladu s ust. § 178 odst. 4 daňového řádu, které opravné prostředky proti tomuto rozhodnutí nepřipouští.

Na základě těchto skutečností musel krajský soud označit žalobu za nedůvodnou, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 daňového řádu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení neúčtoval. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

pokračování
source not found.

Error! Reference

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.